

lem. Nej, vi mener ikke nødvendigvis, at skat på arbejdskraft skal erstattes med skat på ressourcer, og det er igen ud fra synspunktet om, at en ressourcebeskatning ikke nødvendigvis er særlig social.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg blot sige, at når jeg ikke svarede på det før, var det en forglemelse. CD har tidligere haft det synspunkt, at boligen skulle ud af selvangivelsen, og det står vi ved. Det, der har vist sig som et stort problem, er, at det vil ødelægge en række boligejeres økonomi, fordi grundskatter og lejeværdi på den ene side kontra renteudgifter på den anden side ikke er symmetriske, og fjernede vi det hele på én gang, ville de komme til at sidde med ganske meget stigende udgifter, fordi rentefradraget har en større virkning, og det er det problem, vi er gået ind i. Men selve grundtanken i det, fru Arnold siger, har vi altså rent faktisk været inde på.

Og så endelig til hr. Elmquist: Vi er ret overbevist om, at hvis der efter et valg viser sig et flertal for at fjerne lejeværdien, så vil de nuværende regeringspartier også være meget interesseret i at være med i en løsning af de problemer.

De nuværende regeringspartier har jo dog vist så sent som i efteråret, at man gerne vil røre ved lejeværdien. Det gjorde man jo i udspillet til Det Konservative Folkeparti, og jeg er overbevist om, at man også kan finde en løsning. Men det er måske nødvendigt at have et flertal på forhånd for at få S og R med til at finde en løsning. Det kunne godt være, at det var den trussel, der skulle være over hovedet på dem, før man også fik gjort noget ved tingene. Så lad os nu se, når det sker, vil jeg sige til hr. Elmquist.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Først om ejendomsbeskatningen i en fremtidig udvikling i verden: Det undrer mig, at et parti, som trods alt kan kigge internationalt, ikke kan forstå, at man er nødt til at koncentrere beskatningen på det, der ikke kan flyttes over grænserne. O.k., det kan CD ikke endnu, kan jeg forstå, men det kommer CD til.

Det næste er, at det simpelt hen er forkert, det, hr. Peter Duetoft siger om Danmarks forpligtelser. Danmark har i EU – i EU – før mødet i december i Kyoto forpligtet sig til 25 pct.s reduktion ikke i EU, men i Danmark, fordi der er lavet en fordeling af byrderne mellem EU-landene. Og så er det, jeg spørger hr. Peter Duetoft: Skal vi ikke leve op til det? For hvis vi

skal leve op til det, så er vi nødt til at gøre det modsatte af det, hr. Peter Duetoft sagde. Så er vi nemlig nødt til at lave skrappe regler omkring CO₂-reduktion, og her kommer vi ikke uden om trafikken.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nej, vil jeg sige til hr. Steen Gade, det skal vi ikke. Vi skal forsøge at rejse den diskussion igen i EU, hvis vi sadler om i den danske miljøpolitik.

Og jeg kan ikke forstå, at hr. Steen Gade er så dårlig en miljøkøbmand. Jeg kan ikke forstå, at hr. Steen Gade ikke gerne vil have så meget miljø for pengene som muligt. Det må da være i miljøets interesse, at vi får mest mulig miljøforbedring ud af de midler, der bliver investeret, og de midler, der bliver brugt i det danske samfund på miljøet, i stedet for at dansk miljøpolitik kun skal handle om én ting, nemlig at Danmark kan stille sig op på samtlige denne verdens talerstole og fortælle, at vi er de bedste, mens vi i virkeligheden må erkende, at vi kunne have gjort meget mere for miljøet, end vi rent faktisk gør.

Jeg forstår ikke, vil jeg sige til hr. Steen Gade, at man ikke vil ind i den diskussion. Hvis CD får mulighed for at være med til det skift, vil det føre til, at vi i nogle af de internationale fora – også i EU, hvor vi har givet nogle løfter og har nogle aftaler – er nødt til at tage en anden indgangsvinkel. Og det vil vi gerne være med til, vil jeg sige til hr. Steen Gade.

Pia Kjærsgaard (DF):

Den mistanke, man havde allerede i slutningen af april, om, at regeringen i virkeligheden langt fra var tilfreds med den afgiftspakke, som man indgik aftale om med Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti, blev bare bekræftet, da det i går kom frem, at man i det røde kabinet sad og arbejdede med helt, helt andre tal.

Regeringens førsteprioritet havde nemlig været at øge bruttoskatten med sådan ca. 10 mia. kr. ved at hæve arbejdsmarkedsbidraget fra 8 til 10 pct. En sådan stigning i bruttoskatten ville eksempelvis have betydet, at en fra de lavest lønnede grupper i samfundet, f.eks. en kassedame, skulle have betalt ca. 1.000 kr. ekstra om året i skat.

Nu faldt denne mulighed så lykkeligvis. Tilfældigvis var det SF, der sagde nej. Det kunne lige så godt have været Enhedslistens hovedbestyrelse, dette underlige sammenrend af ikke-